

LBRIS

We know
books

Roxana Miron

Timpul încremenit

Braşov, 2024

Pata de vin

Pata de vin,
îmi aduce aminte,
obsesiv de trăiri
nepuse-n cuvinte.

Și mă îmbie
s-o las mai departe așa,
chiar dacă pata
incomodează cumva.

Încerc s-o ignor,
dar, ea mă înfruntă,
își strigă povestea,
cu toate că-i mută.

Evocă o scenă mai veche,
tu știi...

care îmi spune subtil:
"nu revii?"

"Hai, vino-napoi,
în urmă tu lasă,
mândria deșartă,
ce greu te apasă!"

La pata de vin,
atunci eu privesc
o simt cum îmi cere,
să nu mă pedepsesc.

Ci să accept, cumva,
că pur și simplu-am greșit,
să nu mă izbesc de asta,
precum de un zid.

Ba, mai degrabă
în sus să privesc,
la Soare, la stele,
la ce îmi doresc.

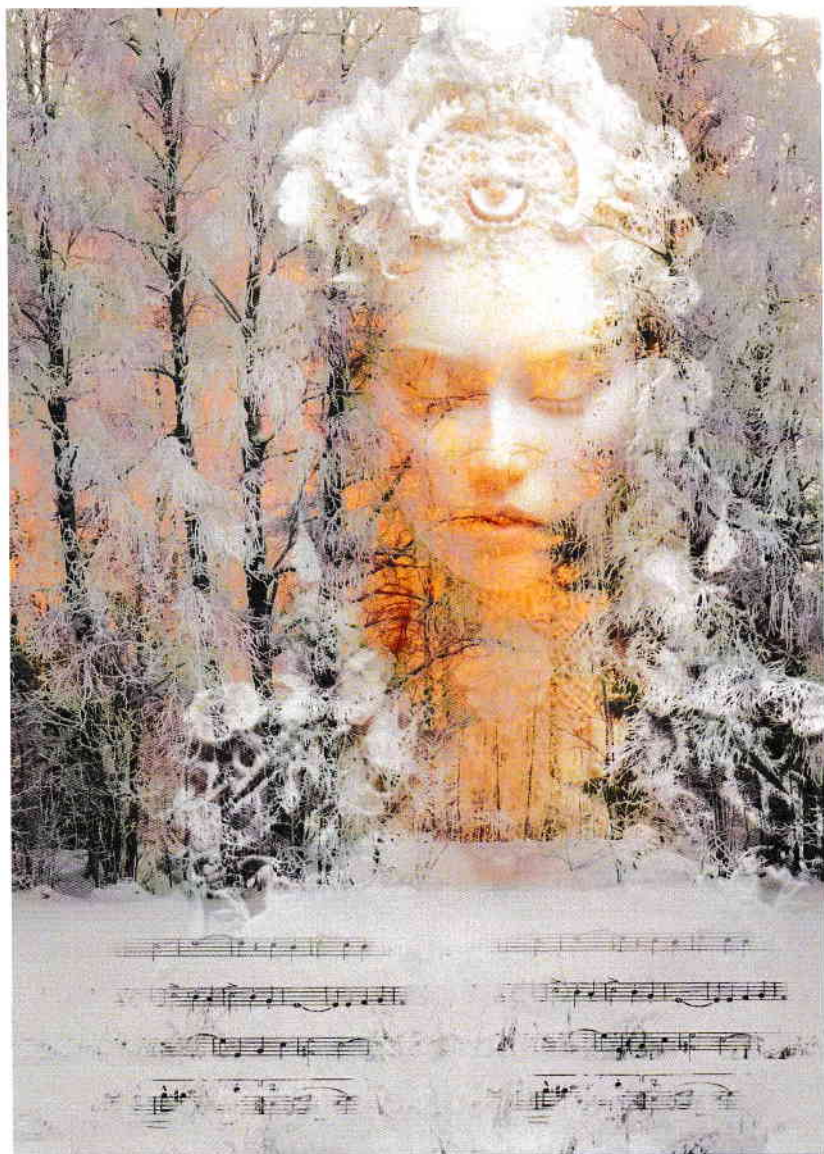
Puterea minții

Am gânduri care țipă
și gânduri care ard,
le simt cum se-nfiripă
și-n minte mi se zbat.

Cu cât încerc să le ignor,
cu-atât mai tare strigă...
și trag de mine și mă rup,
voința mi-o disipă.

Când reușesc de mă înfrâng,
rupând avide scutul,
priveliștile ce se văd,
te lasă fără suflu.

Ți-îngheață sângele în vine,
de te întrebi cum poate,
o minte să străbată, pustiuri nesfârșite
și-n iad să nu se piardă!?

Timpul încremenit

Fulgii mari, acum dansează
minunat în fața mea,
se pogoară dinspre ceruri,
se aștern în calea mea.

Printre crengile prea grele,
aplecate de zăpezi,
vezi cum iarna încă rupe
flori aprinse din cireși.

Ninge într-adevăr ciudat
și cu fulgi și cu petale,
de cireși care se zbat,
să rămână în picioare.

Atmosfera străvezie
parcă a încremenit,

agățată între vremuri
care încă n-au sosit.

Chiar de știu că-i primăvară
și cu sufletul o simt,
iarna, ce nu vrea să plece,
stă oprită parcă-n timp.

Astăzi totul e fantastic
atins doar de mâini cerești,
ireal și fantomatic...
mă simt parcă, în povești.

Simt că tot ce mă-nconjoară
este magic, e senin,
timpul, chiar de se grăbește,
pentru mine s-a oprit.

Va sta poate-o veșnicie...
voi sta și eu, cât stă el,

fără gânduri, simțăminte,
mă voi scurge-acum în el.

Voi rămâne cât se poate
în lume de basm și vis,
fără dar și fără poate,
vreau să stau în Paradis.

Cuvinte nespuse

Să-mi spui, de crezi că e prea mult
s-auzi ce am de spus;
că nu vreau negurii să dau,
al neștiinței dulce gust.

Din contră, poate-ar trebui,
în mine să ascund
al minții zbucium, ce cu greu
în frâu este ținut.

Să las, ca astfel liniștea,
ce greu ți-a revenit,
să te ghideze ca un scut,
la care ai râvnit.

Să nu îți reînvie teama
de care ai scăpat,

ci, să îți dea puterea minții
la care ai visat.

Să-ți plece tulburarea,
să meargă în pustiu,
ca tu să poți alege
din suflet, ce e viu.

Iar eu, voi încerca mai mult,
din nou să nu stârnesc,
valuri pe luciul apei,
pe care-o prețuiesc.

Adânc, voi încuia în mine
ce aş avea de spus,
nu voi mai pune în cuvinte,
ceva, ce încă n-a apus.